

Kontraszt

PÁRATLAN OLDAL - LXVIII. évfolyam, 25. szám, 2024. június 21.

Az egyik (szerencsés) budapesti kerületnek szépen felújított rendelője van. Tágas, tiszta, még a WC-papír is mindig a helyén van. A szakirányú rendelők is korszerűen felszereltek. Így az urológia is.

Utóbbiban megjelent egy páciens. Az asszisztens egy tölcészerű eszközhöz kísérte „csörgedezni”. Majd több szobán keresztül a szakorvoshoz ment, aki hátat fordítva éppen a telefonjait bonyolította. Végre ránézett a páciensre, és beküldte az UH-géphez. Az egymondatos utasításon kívül egy szó sem hangzott el. Az orvos visszament telefonálni. Közben az asszisztens elkészítette az ambulánslapot. Az orvos szó nélkül aláírta. Részéről befejeződött. A páciens megszólalt: „Lenne három kérdésem.” Az orvost meglepte ez a kérés. Kelletlenül válaszolt három mondatban. (Kiégett? Nincs empátiája? Motiválatlan?) A páciens, miután panaszaira nem kapott választ, frusztrálva távozott.

A páciens visszatérően tapasztalja, hogy a rendelőkben a mobiltelefon jobban érdekli egyes orvosokat, mint az ott lévő beteg. Úgy érzi, hogy a magánrendeléseiket szervezik. Lehet, hogy a rendelőkben is korlátozni kellene a mobiltelefont, ahogy az iskolákban tervezik?

Az említett szituáció orvosa negyven év körüli lehetett. Begyűjtött címeket, rangokat. Egyet nem tanult meg: a beteggel emberként, empatikusan viselkedni. Csak árnyalja a történeteket, hogy itt a beteg kétszer idősebb nyugdíjas volt, aktív pályáján a saját szakterületén több címet és rangot is elért, mint az orvosa. Frusztrálta, hogy átnéztek rajta, semmibe vették. Azon tűnődött: mekkora a kontraszt, hiába van modern, korszerű rendelőintézet, ha abban egyes dolgozók viselkedése, stílusa azzal messze nincs összhangban.